

BESTUURSRECHTSPRAAK**Centrale Raad van Beroep**

Uitspraak van 29 november 2007

06 / 4789 MPW

LJN: BB 9996

*Voorzitter: Mr. A. Beuker-Tilstra; Leden: Mr. G.L.M.J Stevens en Mr. C.G. Kasdorp***Geen bijzonder geval voor toepassing hardheidsclausule**

Appellant, een gewezen militair, vraagt op 16 februari 2004 een financiële tegemoetkoming aan voor recreatief vervoer. Bij de beoordeling om hiervoor in aanmerking te komen moet op grond van artikel 4 van de Voorzieningenregeling een inkomensgrens worden gehanteerd. De gevraagde voorziening is namens de Staatssecretaris van Defensie afgewezen omdat het bruto-inkomen van betrokkene boven de in de regeling gehanteerde inkomensgrens uitkomt.

Niet in geschil is dat appellant op grond van artikel 4 van de regeling geen recht heeft op een vervoersvoorziening omdat zijn bruto inkomen hoger ligt dan de op grond van dat artikel geldende inkomensgrens.

Appellant is echter van mening dat hij op grond van artikel 11 van de regeling (hardheidsclausule) voor de gevraagde voorziening in aanmerking moet komen.

De rechtbank volgt de staatssecretaris in zijn betoog dat hij op grond van artikel 11 alleen tot toekenning van een voorziening kan overgaan indien hierin niet door een andere regeling wordt voorzien. In dit geval is in de artikelen 4 en verder van de Voorzieningenregeling uitdrukkelijk geregeld in welke gevallen een financiële tegemoetkoming voor het gebruik van een eigen auto kan worden toegekend. Een dergelijke toekenning is namelijk afhankelijk gesteld van de hoogte van het inkomen.

De Raad bevestigt om die reden dan ook de aangevallen uitspraak.

(Voorzieningenregeling voor militaire oorlogs- en dienstslachtoffers, artikelen 4 en 11)

UITSPPRAAK

in het geding tussen: appellant en de Staatssecretaris van Defensie (hierna: staatssecretaris)

I. PROCESVERLOOP

Appellant heeft hoger beroep ingesteld.

Namens de staatssecretaris is een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 18 oktober 2007. Namens appellant is verschenen mr. G. Mangon, werkzaam bij de Bond van Nederlandse Militaire Oorlogs- en Dienstslachtoffers. Gedaagde heeft zich laten vertegenwoordigen door mr. M.H.J. Geldof van Doorn, werkzaam bij de Stichting Pensioenfonds ABP.

II. OVERWEGINGEN

1. Namens appellant is bij brief van 16 februari 2004 verzocht om vergoeding van vervoer voor recreatieve doeleinden (privévervoer). Bij besluit van 2 augustus 2004 heeft de staatssecretaris hierop afwijzend beslist, welk besluit na bezwaar is gehandhaafd bij besluit van 5 oktober 2005.

2. Het tegen dit besluit ingestelde beroep is bij de aangevallen uitspraak ongegrond verklaard.

3. Naar aanleiding van hetgeen partijen in hoger beroep naar voren hebben gebracht overweegt de Raad als volgt.

3.1. Tussen partijen is niet in geschil dat appellant ten tijde hier in geding op grond van de artikelen 4 en volgende van de Voorzieningenregeling voor militaire oorlogs- en dienstslachtoffers (verder: Voorzieningenregeling) geen aanspraak kon maken op een vervoersvoorziening omdat zijn bruto-inkomen in 2004 de in die artikelen gestelde inkomensgrens te boven ging.

3.2. Appellant is van mening dat hij desalniettemin met toepassing van de in artikel 11 van de Voorzieningenregeling opgenomen hardheidsclausule voor de verzochte voorziening in aanmerking had moeten worden gebracht. Op grond van dat artikel kan de betrokkene in bijzondere gevallen in aanmerking komen voor een voorziening, verband houdende met zijn invaliditeit, indien hierin niet door een andere regeling wordt voorzien. Van een bijzonder geval is sprake indien niet-toekenning van de bijzondere voorziening voor de betrokkene tot kosten zou leiden die redelijkerwijs niet ten laste van hem dienen te komen en bovendien zou leiden tot ernstige bestaansvershraling of psychische decompensatie van de betrokkene.

3.3. De Raad volgt de rechtbank in het oordeel dat in de artikelen 4 tot en met 6 van de Voorzieningenregeling uitdrukkelijk is geregeld in welke gevallen een financiële tegemoetkoming voor het gebruik van een eigen auto kan worden toegekend, afhankelijk van de hoogte van het inkomen, en dat dit meebrengt dat er geen ruimte is voor toepassing van de onderhavige hardheidsclausule. Dat appellant na toetsing aan de glijdende inkomensschaal van artikel 6, zesde lid, van de Voorzieningenregeling geen aanspraak meer kan maken op de in artikel 4, aanhef en onder e. sub 1. geregelde financiële tegemoetkoming in de gebruikskosten van een eigen auto maakt hem niet tot een bijzonder geval in de zin van artikel 11 van de Voorzieningenregeling.

4. Gezien het vorenstaande treft het hoger beroep geen doel en komt de aangevallen uitspraak voor bevestiging in aanmerking.

III. BESLISSING

DE CENTRALE RAAD VAN BEROEP;

RECHT DOENDE:

Bevestigt de aangevallen uitspraak.

NASCHRIFT

1. De Voorzieningenregeling voor militaire oorlogs- en dienstslachtoffers is met ingang van 1 januari 1997 formeel vastgesteld in de Regeling van 11 december 1996, Stcrt. 1996, 244; MP-bundel 32-1700). Hiermee is het voorzieningenbeleid, zoals dat vóór die datum in een aantal beleidsbrieven aan de centrales voor overheidspersoneel was vastgelegd, in een ministeriële regeling opgenomen.

2. Artikel 11 van de Voorzieningenregeling luidt als volgt:

“In bijzondere gevallen kan de betrokkene in aanmerking komen voor een voorziening, verband houdende met zijn invaliditeit, indien hierin niet door een andere regeling wordt voorzien. Van een bijzonder geval is sprake indien niet toekenning van de bijzondere voor-

ziening voor de betrokkene tot kosten zou leiden die redelijkerwijs niet ten laste van hem dienen te komen en bovendien zou leiden tot ernstige bestaansvershraling of psychische decompensatie.”

De Minister van Defensie geeft in de artikelsgewijze toelichting bij de totstandkoming van de Voorzieningenregeling onder meer het volgende aan:

“Dit artikel biedt in bijzondere gevallen ruimte voor het voeren van een individueel beleid. Een bijzondere voorziening kan worden toegekend indien vast komt te staan dat binnen het financiële kader welke de Algemene militaire pensioenwet biedt verstrekking van de gevraagde bijzondere voorziening noodzakelijk is en niet verstrekking zou leiden tot ernstige bestaansvershraling of psychische decompensatie.

Van ernstige bestaansvershraling is sprake wanneer de militair tengevolge van invaliditeit in een situatie verkeert, waarin hij zeer beperkt is in zijn mogelijkheden om invulling te geven aan zijn leven, respectievelijk wanneer hij door zijn beperkingen sterk gereduceerd is in het betreden van de normale levensgebieden. Bij psychische decompensatie wordt gedacht aan een zodanige geestelijke ontwrichting dat een duurzame, respectievelijk langdurige opname (van meer dan enkele maanden) in een psychiatrische inrichting noodzakelijk is of aan de situatie dat de geestelijke ontwrichting dreigt te leiden tot een suïcide.”

3. Binnen de systematiek van de Voorzieningenregeling ziet hoofdstuk 5 op de bijzondere, niet in de eerdere hoofdstukken genoemde voorzieningen. In wezen betekent het dus, dat het hier moet gaan om andere voorzieningen. Daarnaast bevat artikel 4 een uitdrukkelijke en uitputtende regeling, waardoor correctie via een ander artikel niet voor de hand ligt. Artikel 11 moet derhalve worden gezien als een heel specifieke hardheidsclausule. Tegen deze achtergrond is de uitspraak van de Centrale Raad van Beroep niet verrassend. Van een bijzonder geval in de zin van artikel 11 van de Voorzieningenregeling is in de gegeven systematiek geen sprake, wanneer vanwege toetsing aan de glijdende inkomensschaal van artikel 6, zesde lid geen aanspraak ontstaat op een financiële tegemoetkoming in de gebruikskosten van een eigen auto.

Dit alles neemt niet weg dat in een bepaalde casus ook bijzondere omstandigheden kunnen spelen, b.v. schuldenproblematiek, ondergaan van een psychiatrische behandeling, tijdelijk extra kosten samenhangend met de invaliditeit, waarvoor dienstverband is aangenomen en die ten laste van betrokkene of zijn gezin moeten blijven. Het plaatsen van de genomen beslissing in het bredere perspectief van de met de invaliditeit samenhangende kosten zou, onder die bijzondere omstandigheden, niet onredelijk hoeven te zijn mede ook gelet op de bijzondere zorgplicht, die voor militaire oorlogs- en dienstsachtoffers in het geding is. Maar met de Raad moet worden geconcludeerd, dat de teksten van de Voorzieningenregeling voor een dergelijke beoordeling geen ruimte bieden. Anderzijds moet uitvoering van regelingen ook beheersbaar kunnen blijven. Oog willen hebben voor alle specifieke situaties maakt uitvoering van regelingen erg lastig. Wellicht kan de regelgever zich nog eens over dit dilemma buigen naar aanleiding van deze op zich korte uitspraak.

W.J.S.